

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Φτυχού	40	χρονών
Χαρού	17	»
Ζηνωνής	18	»
Ττοφής	19	»
Μαρία	50	»

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΣΚΗΝΗ 1

ZHNΩNHΣ Είντ' έσαις κόρη Χαρού τζιαι θωρώ σε διαλοϊσμένη;

XAPOY Τίποτε ρε, ουφφφφ.

ZHNΩNHΣ Μεν με περιπαίζεις. Εσού για να φυσάς τζιαι να ποφυσάς, ή άρρωστη είσαι, ή κάτι σου 'κάμαν.

XAPOY Οουουουφφφ.

ZHNΩNHΣ Έτο, ακούω σε. Εν να με ββάλεις ψεύτην;

XAPOY Εν η ιδέα σου ρε Ζηωνή, ουουουφφφ.

ZHNΩNHΣ Άκου να σου πω, θέλεις πε μου, θέλεις μεν μου πεις. Εν τζι εν να σου άψω τζιερίν.

XAPOY Αν σου πω, εν να πάεις να το πεις.

ZHNΩNHΣ Πκοιου να το πω;

XAPOY Είτε της μάνας μας, είτε του τζυρού μας.

ZHNΩNHΣ Πε μου τζι εν το λαλώ.

XAPOY Δκιας μου τον λον σου;

ZHNΩNHΣ Εν θα το πω λαλώ σου.

XAPOY Έτο ρεεε, είντα λοής να σου το πω, οι γονιοί μας σαν να μεν μας υπολογίζουν τζιαι πολλά.

ZHNΩNHΣ Είντα λοής σου κατέβηκεν τωρά τούτη η ιδέα;

XAPOY Έν εν' τωρά που μου κατέβηκεν η ιδέα. Έσαι τζαιρόν που το σκέφτομαι. Τζιαι να μεν μου πεις, ότι εν το θωρείς τζι εσού!

ZHNΩNHΣ Εξαρτάται είντα εννοείς;

XAPOY Αρωτήσαν μας ποττέ τους για τίποτε ρε Ζηωνή;

ZHNΩNHΣ Για είντα να μας αρωτήσουν;

XAPOY Είμαι δεκαεφτά χρονών κοπέλλα τζι ακόμα ο τζύρης μας πκιάννει μου άξαμον των ποδκιών μου τζιαι φέρνει μου παπούτσια που την πόλιν. Τζι εσέν το ίδιον. Τζιαι πες εσού είσαι αρσενικός, εν σε πολλοκόφτει, αμμά εγιώ γίνεται να φορώ παπούτσια ό,τι μου διαλέξουν τζι ό,τι μου φέρουν. Οι άλλες κάμνουν καβκάν με τους γονιούς τους, αν τους γοράσουν κάτι που να μεν τους αρέσκει.

- ZHNΩNHΣ Είντα σε θωρώ. Άρκεψε να καβκαλατίζεις τζι εσού.
- XAPOY Επειδή είμαι νάκκον μακκούλισσα δηλαδή τζι αντρέ-
πουμαι να συντύχω, πρέπει να μου κάμνουν ό,τι θέλουν;
- ZHNΩNHΣ Τα παπούτσια σου μια χαρά ένει. Είντα κακόν τους ιβρί-
σκες; Τζι αν μ' ερωτάς εμέναν αρέσκουν μου. Παν σου
πολλά.
- XAPOY Εν είπα πως εν άσσημα. Μα εν έπρεπεν να μ' ερωτήσουν
πριν να μου τα γοράσουν; Είμαι τίποτε μωρόν; Γίνεται να
μεν έχω άποψιν ούτε πάνω στα παπούτσια μου;
- ZHNΩNHΣ Γιατί εν τους το λαλείς;
- XAPOY Μόνοι τους πρέπει να το καταλάβουν.
- ZHNΩNHΣ Εν παλιά τζιεφαλή. Έτσι ήταν μαθημένοι που τους γονιούς
τους. Μπορεί να μεν το σκεφτήκαν.
- XAPOY Τον τζαιρόν των γονιών τους επκιάνναν τους μέτρα τζι
εκάμναν παπούτσια στον τσαγκάρην. Ο κόσμος άλλαξεν.
Τούτοι εμείναν εις το τζαιρόν των γονιών τους;
- ZHNΩNHΣ Είντα καρτεράς. Ούλλη μέρα μεσ' στα χωράφια, είντα να
δεις τζι είντα να ακούσεις, για ν' αλλάξεις συνήθειες τζιαι
τρόπους;
- XAPOY Μεν τους δικαιολογείς τζι έχω δίκαιον. Εν μας υπολογί-
ζουν καθόλου.
- ZHNΩNHΣ Κόρη Χαρού πε μου, περιπαίζεις με; Άννοιξες μου τωρά
τουν' την κουβένταν, για να μου πεις, πως εν μας υπολο-
γίζουν οι γονιοί μας;
- XAPOY Ναι.
- ZHNΩNHΣ Τζιαι θέλεις να την κρατήσω μυστικήν;
- XAPOY Εν εκατάλαβα.
- ZHNΩNHΣ Πριν ν' αρκέψεις την κουβένταν, έβαλες με τζι υποσχέθηκα
σου, πως εν θα το πω κανενού.
- XAPOY Εεεε, ναι.
- ZHNΩNHΣ Τζι αν εν τούτον, γιατί να το κρατήσω μυστικόν; Γιατί εν
πάεις εσού η ίδια τζιαι να πεις εεε μανά, εεε παπά έχω
παράπονον, εν μας υπολογίζετε;

ΧΑΡΟΥ Ξέρεις τους τζιαι δέχονται παράπονα; Όπως κόψει ο νους τους, κόφκουν τζιαι ράφκουν εις τα μέτρα τους τζι οι άλλοι σαν να μεν έχουν με νουν με καρκιάν.

ΖΗΝΩΝΗΣ Ωωωωω, εν μεγάλον το παράπονον σου.

ΧΑΡΟΥ Ναι, εν μεγάλον.

ΖΗΝΩΝΗΣ Πε το.

ΧΑΡΟΥ Υποσχέθηρες να μεν το μολοήσεις;

ΖΗΝΩΝΗΣ Υποσχέθηρα.

ΧΑΡΟΥ Ναι μα τούτον πον να σου πω εν μυστικόν.

ΖΗΝΩΝΗΣ Μυστικόν!

ΧΑΡΟΥ Ναι. Εν τζιαι λαλείς έτσι κουβένταν σ' όπκοιον τζι όπκοιον, τζι όπου τζι όπου, γιατί μπορεί να σε παρεξηγήσει. Ούτε τζιαι στην καλλίττερη σου φιλενάδαν εν λαλείς έτσι κουβένταν.

ΖΗΝΩΝΗΣ Εν να με πουζιάσεις σήμερα κόρη Χαρού.

ΧΑΡΟΥ Μα σαν ν' αντρέπουμαι ρε να σου πω.

ΖΗΝΩΝΗΣ Αντρέπεσαι τον αρφόν σου!

ΧΑΡΟΥ Κατ' ακρίβειαν, μόνον σ' εσένα τολμώ να πω έτσι κουβένταν. Σε κανέναν άλλον. Γιατί ξέρω πόσο με καταλαβαίνεις τζιαι πόσο με υπολογίζεις.

ΖΗΝΩΝΗΣ Ααα εγίω υπολογίζω σε!

ΧΑΡΟΥ Τζιαι πόσο μ' αγαπάς;

ΖΗΝΩΝΗΣ Αν δεν αγαπώ την αρφήν μου, πκοιον εν ν' αγαπώ;

ΧΑΡΟΥ Ξέρω το ρε, για τούτον τζι αποφάσισα να σου συντύχω.

ΖΗΝΩΝΗΣ Συντυχάννεις, συντυχάννεις μα νόημα εν ιβκάλλω.

ΧΑΡΟΥ (Παύση). Πε μουου, μα όι εν σου λαλώ.

ΖΗΝΩΝΗΣ Κόρη Χαρού εν να νευριάσω.

ΧΑΡΟΥ Καλά ρε καλά, μεν μου θυμώννεις.

ΖΗΝΩΝΗΣ Θέλεις κανέναν τζι αντρέπεσαι να το πεις;

ΧΑΡΟΥ Όι πως τον θέλω μα φαίνεται καλόν παιδίν.

ΖΗΝΩΝΗΣ Πκοιος εν πο 'νει;

ΧΑΡΟΥ Αθθυμάσαι, πάει κανένας μήνας, που ήρταν έσσω μας ένας γέρος με έναν κοπέλλιν που το διπλανόν χωρκόν τζι εκάτσαμεν την νύχταν τζι εφάμεν;

- ZHNΩNHΣ Ναι. Εξικόψαν είπαν τζι εκάλεσεν τους ο τζύρης μας να φάμεν.
- XAPOY Εν εξικόψαν. Εν γι' άλλον σκοπόν που ήρταν.
- ZHNΩNHΣ Είντα σκοπόν;
- XAPOY Μα αντρέπουμε να σου πω.
- ZHNΩNHΣ Μα πε μου, εν ν' ακέψουμεν ποτζεί τα ώδε πάλε;
- XAPOY Ήρταν για προξένια.
- ZHNΩNHΣ Για λλόου σου;
- XAPOY Για πκοιον καλό ρε Ζηνωνή; Για τη στετέ μας;
- ZHNΩNHΣ Τζιαι πκοιος σου το είπεν;
- XAPOY Χωρίς να το θέλω άκουσα προχτές τους γονιούς μας που κουβεντιάζαν.
- ZHNΩNHΣ Καλάν, τζιαι γιατί εν μας το είπαν να το ξέρουμεν τζι εμείς; Εσού που είσαι ο άμεσα ενδιαφερόμενος;
- XAPOY Εν τούτον το παράπονον μου ρε. Είντα εγιώ εν έχω ψυσιήν; Θέλουν πρώτα να τον εγκρίνουν τζείνοι, άκουσα να λαλούν, τζι ύστερα να μου συντύχουν εμένα. Για να μεν βάλλω ιδέα δήθεν με τον έναν τζιαι με τον άλλον. Της γεναίικας, λαλούν, ο νους της πρόπει να πηαίννει μόνον πασ' τζείνον πον να πάρει τζιαι σε κανέναν άλλον.
- ZHNΩNHΣ Σε τούτον εν τζι έχουν άδικο.
- XAPOY Ναι μα εν τζιαι δικαιούνται να μου πουν τζιαι πκοιον να πάρω.
- ZHNΩNHΣ Εεεε, προς το παρόν εν σου είπαν να τον πάρεις.
- XAPOY Μα εν έπρεπεν να μ' ερωτήσουν τζι εμένα;
- ZHNΩNHΣ Είντα να σ' ερωτήσουν;
- XAPOY Αν εν καλός, αν μεν εν καλός.
- ZHNΩNHΣ Ααααα, άρεσε σου ααα τζι αντρέπεσαι να το πεις.
- XAPOY Φαίνεται καλός.
- ZHNΩNHΣ Άλλον είντα φαίνεται τζι άλλον είνταν πο 'νει.
- XAPOY Εθώρε με έτσι κλεφτά-κλεφτά τζι αντρέπετουν ο καημένος. Σαν να παρακάλεν να αννοίξει η γη να τον καταπκιεί.

- ZHNΩNHΣ Αααα, άρεσε σου πον αντροπκιάρης, για να τον κάμνεις ό,τι θέλεις. Καημένη μου που τους σιανούς ποταμούς να φοάσαι.
- XAPOY Τζιαι να σου πω τζιαι κάτι άλλον.
- ZHNΩNHΣ Πε το.
- XAPOY Εν τζιαι όμορφος.
- ZHNΩNHΣ Γιατί εν το λάλες που μιας αρχής να τελειώνουμεν;
- XAPOY Καλοντυμένος, καλοσιερωμένος, καλοχτενισμένος.
- ZHNΩNHΣ Άρα εν να 'σαι τζι απαιτήσεις. Άμα τον φροντίζει καλά η μάνα του, εν να τα καρτερά τζιαι που την γεναίκαν του.
- XAPOY Να δούμεν πκοια εν να 'ν η τυχερή.
- ZHNΩNHΣ Μπορεί να 'σαι σου.
- XAPOY Εν θα 'μαι γιω.
- ZHNΩNHΣ Τζιαι πού το ξέρεις;
- XAPOY Εν τούτον που θέλω να σου πω. Απορρίψαν τον, χωρίς να μ' ερωτήσουν.
- ZHNΩNHΣ Άκουσες τους να το λαλούν;
- XAPOY Ναι.
- ZHNΩNHΣ Άμα σε συφφέρει δηλαδή το φτιν σου πκιάννει τζιαι το παρπάτημαν του κάττου.
- XAPOY Δεν έπρεπεν να μ' ερωτήσουν; Εγώ δεν πρέπει να 'χω γνώμην;
- ZHNΩNHΣ Πέροκι ν' άκουσες τζιαι την αιτίαν.
- XAPOY Ο τζύρης του, άκουσα να λαλούν, εν οξύθυμος, δύστροπος τζιαι προ παντός τσιγκούνης.
- ZHNΩNHΣ Συγνώμην μα τούτα εν σοβαρά κουσουόγκα.
- XAPOY Άλλον ο τζύρης του τζι άλλον τούτος.
- ZHNΩNHΣ Που κάτω που τη μηλιάν εν μήλον πον να ππέσει. Εν τζιαι ππέφτει ρόδι.
- XAPOY Κάτι μου λαλεί μέσα μου πως εν καλόν πλάσμα.
- ZHNΩNHΣ (Παύση). Θέλεις να ρίψω καμιάν σπόνταν;
- XAPOY Είνταν που εννοείς;
- ZHNΩNHΣ Να κάμω πως το 'μαθα που αλλού τζιαι να τους ρωτήσω.

- ΧΑΡΟΥ Όι, όι, εν να το καταλάβουν.
 ΖΗΝΩΝΗΣ Γιατί να το καταλάβουν;
 ΧΑΡΟΥ Φοούμαι πως εν θα τον ιξαναδώ ρε.
 ΖΗΝΩΝΗΣ Πού ξέρεις;
 ΧΑΡΟΥ Εμηνύσαν πως εν γίνεται τούτη η δουλειά. Άκουσα τους να το λαλούν. Έσειε τωρά πάνω που μήναν. Φαίνεται επήρην το απόφασιν.
 ΖΗΝΩΝΗΣ Μα είσαι σίουρη πως σε θέλει τζείνος;
 ΧΑΡΟΥ Έτσι που με θώρεν, σαν να 'μαι σίουρη ρε.
 ΖΗΝΩΝΗΣ (Παύση). Άκου να σου πω είνταν πον να κάμω. Πιθαρκού το Δεκαπεντάουστον απ' ό,τι ξέρεις γίνεται παναϋριν στο χωρκόν του. Πηαίννει πολλύς κόσμος στο παναϋριν. Εν να πάω τζι εγιώ. Εν να βρεθούμεν, εν γίνεται. Αν με καλέσει να με πάρει έσσω του σημαίνει πως εν έκοψεν μούτιν. Αν κάμει πως εν με είδεν, πα να πει πως σ' εξίχασεν τζιαι καλά κάμνεις να τον ιξιχάσεις.
 ΧΑΡΟΥ Μα μέμπα τζιαι μπει του η ιδέα πως είσαι πεμπάμενος!
 ΖΗΝΩΝΗΣ Πόθθεν να 'μαι πεμπάμενος;
 ΧΑΡΟΥ Ξέρω τζι εγιώ!
 ΖΗΝΩΝΗΣ Ενκαιρία να δω τζιαι που κοντά αν εν αλήθκεια τζείνα π' άκουσες για τους γονιούς του.
 ΧΑΡΟΥ Για τη μάναν άκουσα να λαλούν καλά. Τον τζύρην εν που κακολούσαν.
 ΖΗΝΩΝΗΣ Εγιώ θα μάθω που πρώτον σιέρην.
 ΧΑΡΟΥ Μέμπα τζιαι καταλάβουν οι γονιοί μας, πως κάμνουμε δουλειές που πίσω που την ράσιην τους, γιατί κατύση μας.
 ΖΗΝΩΝΗΣ Άφησ' τη δουλειάν πάνω μου. Έχω δεύτερην αρφήν κόρη; Δεν έχω! Πε μου, αν αθθυμούμαι καλά εν Ττοφήν που τον λαλούσιν;
 ΧΑΡΟΥ Ναι, Ττοφήν.

ΣΚΗΝΗ 2

- ΦΤΥΧΟΥ Είντα λοής σου κάπνισεν να σηκωστεις αύριον κοτζιάμου μέρα να πάεις παρά χωρκού, εν ημπορώ να καταλάβω
- ZHNΩNHΣ Είπα σου θέλω να πάω στο παναΰριν.
- ΦΤΥΧΟΥ Φεύκει ο κόσμος πόσσω του έτσι μέραν; Είντα διαφέρει θαρκέσαι που το Πάσκαν, το Δεκαπενταούστον; Έσει δεκαπέντε μέρες που νηστεύκουμεν. Νηστεύκουμεν ακόμα τζιαι το λάδι. Η νηστεία του Δεκαπενταούστου εν πκιο ανστηρή που την νηστείαν της Αγιάς Σαρακοστής. Καρτερούμεν τζιαι πώς καρτερούμεν τουν' το τραπέζιν της Παναγίας, να γιορτάσουμεν μαζί, να φάμε, να μιλλώσουμεν, να διασκεδάσουμεν, τζι εσού θα σηκωστεις να πας παρά χωρκού;
- ZHNΩNHΣ Είμαι ο μόνος πον να πάω αύριον στο παναΰριν;
- ΦΤΥΧΟΥ Εν με κόφτει είνταν που κάμνουν οι άλλοι. Εμεις έσσω μας έτσι είμαστιν μαθημένοι. Τες μιάλες τες γιορτές να τες περνούμεν ούλλοι μαζίν. Πότε εξαναφύαμεν πόσσω μας έτσι μέραν;
- ZHNΩNHΣ Μα για τ' όνομαν του Θεού. Εν τζι εν να κάμω κανέναν αμάρτημαν, πως εν να πάω στο παναΰριν.
- ΦΤΥΧΟΥ Εσού για να επιμένεις, κάτι θα 'βαλες στον νουν σου.
- ZHNΩNHΣ Τίποτε δεν έχω στον νουν μου.
- ΦΤΥΧΟΥ Μέμπα τζι έβαλες καμιάν εις το μμάτιν τζει πον να πάεις;
- ZHNΩNHΣ Όι.
- ΦΤΥΧΟΥ Εκάλεσεν σε κανένας τζι εν μας το λαλείς;
- ZHNΩNHΣ Όι.
- ΦΤΥΧΟΥ Τζι εν να πάεις στο παναΰριν ακάλεστος;
- ZHNΩNHΣ Μα εν τζι εν να πάω σε γάμον. Εν σε παναΰριν πον να πάω. Εξανάκουσες να καλιούν εις τα παναΰρικα;
- ΦΤΥΧΟΥ Τζιαι πού θα πας να φάεις, άμα βκεις που την εκκλησιάν;
- ZHNΩNHΣ Αν ιβρεθεί κανένας να με καλέσει πάω. Αν δεν ιβρεθεί τσιλλώ την τζοιλιάν μου, ώσπου να 'ρω στο χωρκόν.
- ΦΤΥΧΟΥ Τζιαι θέλει το ο Θεός έτσι μέραν να γυρίζεις νηστικός τζιαι λυερός;

ZHNΩNHΣ Μα εν σε παναῦριν πον να πάω. Εν τζι εν μεσ' στα όρη πον να γυρίζω.

ΦΤΥΧΟΥ Εν θα πάεις! Πάει ετέλειωσε.

ZHNΩNHΣ Έβκαλες απόφασιν κυρία δικαστίνα!

ΦΤΥΧΟΥ Κάτι εσκέφτηκα.

ZHNΩNHΣ Είνταν που σκέφτηρες;

ΦΤΥΧΟΥ Μπορεί να παρεξηγηθείς.

ZHNΩNHΣ Πόθθεν να παρεξηγηθώ;

ΦΤΥΧΟΥ Είχαμεν κάτι προξένια που τζείνον το χωρκόν για την αρφήν σου τζι απορρίψαμεν τα.

ZHNΩNHΣ Πότε είχαμεν προξένια;

ΦΤΥΧΟΥ Πάει κανέννας μήνας.

ZHNΩNHΣ Έλειπα εγιώ; Πού ήμουν; Είνταν τούτη η κουβέντα; Είχαμεν προξένια τζι εμείς εν το πήραμεν χαπάριν; Η αρφή μου γιατί εν μου είπεν τίποτε;

ΦΤΥΧΟΥ Ούτε η αρφή σου το ξέρει.

ZHNΩNHΣ Κύριε ελέησον, χαρτολοάτε την χωρίς να το ξέρει;

ΦΤΥΧΟΥ Τωρά εν να μάθεις τον τζύρη σου; Θέλει να μάθει, να ζυάσει τζείνος πρώτα, τζι ύστερα να αννοίξει ιστορίαν.

ZHNΩNHΣ Γιατί;

ΦΤΥΧΟΥ Εν θέλει να πηαίννει ο νους της κοπελλούας πασ' στον έναν τζια τον άλλον.

ZHNΩNHΣ Καλάν τζιαι πότε εγίνηκεν τούτη η ιστορία τζι εν εμυριστήκαμεν τα νύσια μας;

ΦΤΥΧΟΥ Αθθυμάσαι πριν κανέναν μήναν, που ήρτασιν μιαν νύχταν έσσω μας τζι εφάμεν, ένας γέρος μ' έναν κοπέλλι;

ZHNΩNHΣ Τωρά που το λαλείς κάτι αθθυμούμαι.

ΦΤΥΧΟΥ Εν τζείνοι.

ZHNΩNHΣ Άτεεε, ούτε που καταλάβαμεν.

ΦΤΥΧΟΥ Μέμπα τζιαι πεις τίποτε της αρφής σου, γιατί σκοτώννει μας ο τζύρης σου.

ZHNΩNHΣ Γιατί; Απορρίψετε τον;

ΦΤΥΧΟΥ Εμάθαμεν πως ο τζύρης του εν τσιγκούνης, τταμακκέρης.

- ZHNΩNHΣ *Ααα μάλιστα. Τζιαι καλάν, γιατί να παρεξηγηθούμε, αν πάω στο παναῦριν του χωρκού του;*
- ΦΤΥΧΟΥ *Αν πάεις εις το παναῦριν, μπορεί να πουν πως εν για λλόου τους που πάεις, τζιαι να μας ξανακατεβούν.*
- ZHNΩNHΣ *Παναγία μου εε μανά, είνταν που κατεβάζει ο νους σου!*
- ΦΤΥΧΟΥ *Εν πον ιξέρεις τον κόσμον.*
- ZHNΩNHΣ *Εγιώ τίποτε εν έχω υπόψιν μου.*
- ΦΤΥΧΟΥ *Εσού εν έσεις, μα τζείνοι έχουν.*
- ZHNΩNHΣ *Καρκιάν καθαρήν τζι ό,τι θέλει ο καθένας ας πει.*
- ΦΤΥΧΟΥ *Εγιώ ακόμα δεν εκατάλαβα, δεν μου έδωκες να καταλάβω, είνταν τούτη η μανία που σ' έπκιασεν φέτι να πάεις εις το παναῦριν της Παναγίας.*
- ZHNΩNHΣ *Τζι αν ετάχτηκα ρε μανά, εν εν' αμαρτία να μεν μ' αφήκετε να κάμω το τάμα μου;
(Από την εκκλησίαν ακούεται το «Εν τη γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας»).*
- ΦΤΥΧΟΥ *Μεν με περιπαίζεις ρε Ζηνωνή.*
- ZHNΩNHΣ *Εν σε περιπαίζω.*
- ΦΤΥΧΟΥ *Τελειώννει ο εσπερινός της Παναγίας ρε Ζηνωνή τζι έπκιαες με κουβένταν τζι εν μ' άφηκες να περιποιηθώ να πάω.*
- ZHNΩNHΣ *Εγιώ πάντως λαλώ σου το. Βρέξει, σιονίσει αύριον θα πάω στο παναῦριν.*
- ΦΤΥΧΟΥ *Συμφωνώ γιόκκα μου, αν σιονίσει αύριον, μεσ' στο Δεκα-πεντάουστον, θα πάεις τζι εσού παρά χωρκού.*
- ZHNΩNHΣ *Θα δούμε.*
- (Συνεχίζεται και τελειώνει «εν τη γεννήσει»).*

ΣΚΗΝΗ 3

(Στο διπλανό χωριό ακούεται άλλος ψάλτης να ψάλλει το «Θεοτόκε Παρθένε», το οποίο μπορεί να ακούεται χαμηλά καθ' όλην την διάρκεια της σκηνής. Επίσης ακούεται ελαφρά και κόσμος).

ΤΤΟΦΗΣ (Μιλά χαμηλά). Εεε μανάαα, έλα δκυο λεπτά να σου πω.
 ΜΑΡΙΑ Είνταν να μου πεις γιε μου τωρά έτσι ώρα;
 ΤΤΟΦΗΣ Έλα πόξω που την εκκλησιάν να σου πω.
 ΜΑΡΙΑ Τελειώννει γιε μου όπου να 'σαι.
 ΤΤΟΦΗΣ Εν ανάγκη να ακούσεις τζιαι το «Δι' ευχών των Αγίων»;
 ΜΑΡΙΑ Συμβαίνει τίποτε σοβαρόν; Έπαθεν τίποτε κανένας;
 ΤΤΟΦΗΣ Όι όι.
 ΜΑΡΙΑ Εξαπολύθην τζι εχάθηκεν κανένα χτηνόν;
 ΤΤΟΦΗΣ Όιιιι.
 ΜΑΡΙΑ Έππεσεν κανένα στιάδιν;
 ΤΤΟΦΗΣ Όιιι.
 ΜΑΡΙΑ Έμπτην αλουπός μεσ' στον γουμάν των ορνίθων;
 ΤΤΟΦΗΣ Όι λαλώ σου.
 ΜΑΡΙΑ Αααχ βρε Ττοφή, βρε Ττοφή, είνταν που μου κάμνεις.
 ΤΤΟΦΗΣ Δκυο λεπτά λαλώ σου.
 ΜΑΡΙΑ Να με βκάλεις που τον σπερινόν μισοδότζι! Ξεκίνα ομπρός.

(Παύση. Ψηλώνει και χαμηλώνει ο ψαλμός).

ΤΤΟΦΗΣ Έλα ποδά, να μεν μας ακούουν.
 ΜΑΡΙΑ Είνταν που χρειάστηκες, λάλε.
 ΤΤΟΦΗΣ Σσςς, μεν φωνάζεις τζι εν αντροπή.
 ΜΑΡΙΑ Λάλε.
 ΤΤΟΦΗΣ Πε μου, αν ιξέρεις, ο τζύρης μου επήεν τζι εγόρασεν κριάς;
 ΜΑΡΙΑ Πε μου είσαι με τα καλά σου;
 ΤΤΟΦΗΣ Ξαναρωτώ σε. Ο τζύρης μου έπκιαεν κριάς για αύριον;
 ΜΑΡΙΑ Πε μου, ετζοιμήθης το μεσομέριν τζι εθώρες όρομαν το κριάς;
 ΤΤΟΦΗΣ Εν της Παναγίας αύριον!
 ΜΑΡΙΑ Εσου ξέρεις το, ο τζύρης σου λαλείς να μεν το ξέρεις;

ΤΤΟΦΗΣ Ξέρω τον τζύρην μου τζιαι για τούτον ήρτα να σ' ερωτήσω.
Μεινίσκει πάντα την τελευταίαν ώραν.

ΜΑΡΙΑ Αφού έσεις την έννοιαν, γιατί εν επήες έσσω να παρατη-
ρήσεις, παρά τζι ήρτες τζι έβκαλες με που την εκκλησιάν;

ΤΤΟΦΗΣ Ήμουν δαμαί δίπλα στον καφενέ.

ΜΑΡΙΑ Τζι εβαρέθηκες να πεταχτείς έσσω δκυο αππηδικιές;

ΤΤΟΦΗΣ Εν να μου πεις οξά όι;

ΜΑΡΙΑ Εγόρασεν.

ΤΤΟΦΗΣ Πόσον εγόρασεν;

ΜΑΡΙΑ Πήαννε έσσω τζι εν μεσ' στην αρμαρόλλαν τζιαι πκιάσ' το
τζιαι ζύασ' το.

ΤΤΟΦΗΣ Μεν με περιπαίζεις.

ΜΑΡΙΑ Εν εσού που με περιπαίζεις.

ΤΤΟΦΗΣ Εν δυνατόν να μεν ιξέρεις πόσον ένει;

ΜΑΡΙΑ Καμιά ανάμιση οκκά.

ΤΤΟΦΗΣ Μια οκκά κριάς για το τραπέζιν της Παναγίας!

ΜΑΡΙΑ Τωρά εν να μάθεις τον τζύρην σου;

ΤΤΟΦΗΣ Κρατείς ριάλια πάνω σου;

ΜΑΡΙΑ Εν να τον βάλεις πασ' στην τζιεφαλήν μου.

ΤΤΟΦΗΣ Κάμνω γιω καλά μιτά του.

ΜΑΡΙΑ Μόνοι μας εν να 'μαστιν. Κανεί μας.

ΤΤΟΦΗΣ Μπορεί να ξιππέσει κανέννας παναϊρωκώτης.

ΜΑΡΙΑ Πε μου, θέλεις να φωνάζω τζιαι να μας ακούει ο κόσμος;

ΤΤΟΦΗΣ Γιατί να φωνάζεις;

ΜΑΡΙΑ Ξέρεις τον τζύρην σου τζιαι καλιεί παναϊρωκώτες στο
τραπέζιν που κάμνουμεν της Παναγίας;

ΤΤΟΦΗΣ Μπορεί να ξιππέσει πλάσμαν δικό μας, συγγενικό μας.

ΜΑΡΙΑ Συγγενείς μας παρά χωρκού, που να 'ρκουνται στο
παναϊριν ούτε αθθυμούμαι, ούτε βάλλει ο νους μου.

ΤΤΟΦΗΣ Μα τωρά εν τα δκυο σελίνια που σκέφτεσαι;

ΜΑΡΙΑ Πήαννε ζήτα που τον τζύρη σου. Εγιώ εν κρατώ.

ΤΤΟΦΗΣ Προχτές επουλήσετε τ' αθάσια. Κρατείς.

ΜΑΡΙΑ Κρατεί τα ο τζύρης σου.

- ΤΤΟΦΗΣ Εν δυνατόν να μεν κρατείς τζι εσού;
ΜΑΡΙΑ Πάνω μου εν κρατώ.
ΤΤΟΦΗΣ Πε μου πού τα 'σιεις έσσω, να πάω να πκιάω.
ΜΑΡΙΑ Εν να τον βάλεις πασ' στην τζιεφαλήν μου!
ΤΤΟΦΗΣ Εν να ξιπουλήσουν οι χασάπης, ώσπου ν' αποφασίσεις!
ΜΑΡΙΑ Εσού κάτι έσιεις υπόψιν σου. Εν γίνεται έτσι στα καλά
καλούλλικα να σε πκιάσει η έννοια για το αυριανόν
τραπέζιν. Τόσα χρόνια εν ενοιάστηρες για το τραπέζιν της
Παναγίας.
ΤΤΟΦΗΣ Εν να μου πεις πού έσιεις τα ριάλια;
ΜΑΡΙΑ Έλα ννα δκνο σελίνια τζιαι λάμνε πκιάε αλλή μιαν οκκάν.
ΤΤΟΦΗΣ Δωσ' μου τρία να πκιάω ανάμιση.
ΜΑΡΙΑ Πκιάννεις τα, όξα να μετανώσω;
ΤΤΟΦΗΣ Καλά, καλάααα.

(Από την εκκλησίαν ακούεται ο ίδιος ψάλτης να ψάλλει το «πλούσιοι επτώχευσαν...».)

- ΜΑΡΙΑ Θωρείς είντα μου κατάφερες; Ο παπάς ευλοεί το πεντάριτιν
τζι εγιώ είμαι πόξω της εκκλησιάς.

(Συνεχίζεται και τελειώνει ο ύμνος).

ΣΚΗΝΗ 4

ΧΑΡΟΥ Εεε μανά, μα πού επήεν ο Ζηνωνής τζι εσηκώθηκεν πρωίν
πρωίν τζι ελάμνησεν;

ΦΤΥΧΟΥ Εν δυνατόν να μεν σου είπεν;

ΧΑΡΟΥ Εσέναν που 'σαι μανά του εν σου δκια λοαρκασμόν τζια
καρτεράς να μου δώκει εμένα;

ΦΤΥΧΟΥ Εκάπνισεν του να πάει στο παναῦριν ακούεις τζι εσού;

ΧΑΡΟΥ Σε πκοιον παναῦριν;

ΦΤΥΧΟΥ Πού γίνεται παναῦριν σήμερα της Παναγίας;

ΧΑΡΟΥ Στον Τζύκκον;

ΦΤΥΧΟΥ Μεν με περιπαίζεις κόρη Χαρού. Αν ήταν να πάει στον
Τζύκκον έθεν να λαμνήσει σήμερα; Θέλει δκυο μέρες να
πάει στον Τζύκκον με το γαούριν.

ΧΑΡΟΥ Πού επήεν καλό;

ΦΤΥΧΟΥ Στο διπλανόν χωρκόν.

ΧΑΡΟΥ Τόσα χρόνια εν επήαινεν. Φέτι είντα λοής τζι αποφάσισεν
το;

*(Από τον ψάλτη του χωριού ακούεται το «πεποικιλμένη τη θεία
δόξη...».)*

ΦΤΥΧΟΥ Μπορεί να 'βαλεν καμιάν εις τ' αμμάτιν.

ΧΑΡΟΥ Σίουρα εεε μανά, εν εξηγείται αλλιώς.

ΦΤΥΧΟΥ Μεν με πκιάννεις κουβένταν κόρη Χαρού, λάμνε σάστου
τζι άκου, εν να βκούσιν ώσπου να περιποιηθούμεν να
πάμεν εκκλησιάν.

(Συνεχίζει το τροπάριον και σβήνει).

ΣΚΗΝΗ 5

(Από το διπλανό χωριόν ακούεται καμπάνα, κόσμος, πανηγύρι και ο ψάλτης να ψάλλει τροπάρια της Λιτής του Δεκαπενταύγουστου, τα οποία συνεχίζονται απαλά κάτω από τη σκηνή).

- ΤΤΟΦΗΣ Συγγνώμην, εν είσαι οοοο....
- ΖΗΝΩΝΗΣ Ζητωνής.
- ΤΤΟΦΗΣ Ναι Ζητωνής.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Τ'ζι εσού είσαι οοοο..., αθθύμισ' με τ' όνομα σου.
- ΤΤΟΦΗΣ Ττοφής.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Ναι Ττοφής.
- ΤΤΟΦΗΣ Πρώτην φοράν σε θωρώ στο παναΰριν του χωρκού μας.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Εεεε, τωρά αρκέψαμεν να βκαίννουμεν που τον έλεγchon των γονιών μας.
- ΤΤΟΦΗΣ Καλά λαλείς. (Γελούν). Εεε θώρε, μεν υποσχεθείς σε κανέναν. Το μεσομέριν θα πάμεν έσσω μου για φαΐ.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Φκαριστώ, εν εν' ανάγκη. Άμα αννοιξω το βήμα μου, ώς το μεσομέριν εν να 'μαι στο χωρκόν μου.
- ΤΤΟΦΗΣ Μα περιπαίζεις με; Γίνεται να 'ρτεις εις το παναΰριν του χωρκού μου τζιαι να φύεις νηστικός;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Σήμερα της Παναγίας εν να με καρτερούν τζι οι δικοί μου. Οι γονιοί μου, η αρφή μου, καταλαβαίνεις. Εν κρίμαν να τους αφήκω μόνους τους έτσι μέραν.
- ΤΤΟΦΗΣ Ποττέ σιόρ. Είντα εν να ββάλουμεν νάμιν; Εν γίνεται.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Φκαριστώ λαλώ σου. Το ίδιον κάμνει. Πε πως ήρτα.
- ΤΤΟΦΗΣ Ποττέ σιόρ, γίνεται τούτη η δουλειά; Εγιώ να 'ρω στο χωρκόν σου τζιαι να με δεις, εν να με αφήκεις να φύω; Εν θα με καλέσεις έσσω σου;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Τ'ζι εσύ καλιείς με. Το καθήκον σου κάμνεις το. Εν τζι έχω παρόπνον. (Αρχίζουεν να μιλούεν πιο χαμηλά).
- ΤΤΟΦΗΣ Ντα εγιώ ήρτα έσσω σου. Ετραπεζώθηκα. Έφαα, ήγκια, τόσες περιποίησες που μας εκάμετε.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Τ'ζιαι νιώθεις το υποχρέωσιν ρε φίλε; Ξίχασ' το.
- ΤΤΟΦΗΣ Ντα τζιαι να θέλω μπορώ να το ξιχάσω;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Εσού στο κάτω κάτω ήρτες επί σκοπού.

- ΤΤΟΦΗΣ Ναι, που δυστυχώς εν επέτυχεν.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Για να σου πω την αλήθειαν, έμαθα το τζι εγιώ τζια-
μπροού τζι ελυπήθηκα.
- ΤΤΟΦΗΣ Ελυπήθηρες;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Ναι. Τζι εγιώ τζι αλλόναν πρόσωπον.
- ΤΤΟΦΗΣ Πκοιον πρόσωπον;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Το άμεσα ενδιαφερόμενον.
- ΤΤΟΦΗΣ Σοβαρομιλάς;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Για να σου λαλώ ξέρω που πρώτο σιέρνιν.
- ΤΤΟΦΗΣ Ντα τούτον εν το καλλίτερον νέον που μου φέρνεις. Γιατί,
είντα να σου το κρύψω, ενόμισα πως η απόρριψη ήταν που
το πρόσωπον που λαλείς.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Όι καθόλου.
- ΤΤΟΦΗΣ Είσαι σίυρος;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Όπως σε θωρώ τζιαι θωρείς με.
- ΤΤΟΦΗΣ Εν ιξέρω, νομίζω εν η Παναγία που τα 'φερε σήμερα να
συνομπλαστούμεν.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Λοιπόν, αφήνουμεν υγείαν τζι ορπίζουμεν να ξαναβρε-
θούμεν.
- ΤΤΟΦΗΣ Αποκλείεται, θα πάμεν έσσω μου να κάμουμεν το μεσο-
μέριν.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Εν να τύχει ρε συντοπίτη να ξανάρω στο χωρκόν σου
τζιαι βρισκούμαστιν.
- ΤΤΟΦΗΣ Όι όι, ντα εν θα σε αφήνω μόνο σου καλό. Τράβα ομπρός
να ρέξουμεν που κάτω στην εικόναν τζι άμα τελειώσει η
Λιτή τζιαι πολουτουρκήσει, θα πάμεν εις τον καφενέν ως
την ώραν του φαγιού.

(Συνεχίζεται η ψαλμωδία, η καμπάνα και ο θόρυβος του κόσμου και σβήνουν).

ΣΚΗΝΗ 6

ΧΑΡΟΥ Άτε, λάλε τωρά που κόψαμεν μόνοι μας. Σύντυσιε.
 Εκόντεψεν σου; Εκουβεντιάσετε;

ΖΗΝΩΝΗΣ Μα πκοιος κόρη;

ΧΑΡΟΥ Μεν με περιπαίζεις ρε Ζηνωνή. Άτε τέλειωννε τζιαι τρώει
 με η αγωνία.

ΖΗΝΩΝΗΣ Εν καταλαβαίννω είντα μου λαλείς κόρη Χαρού.

ΧΑΡΟΥ Εσνομπλαστήκετε με τον Ττοφήν;

ΖΗΝΩΝΗΣ Ααα εν για τον Ττοφήν που ρωτάς;

ΧΑΡΟΥ Πε μου, δοτζιμάζεις την αντοχή μου;

ΖΗΝΩΝΗΣ Εσνομπλαστήκαμεν.

ΧΑΡΟΥ Εεεε;

ΖΗΝΩΝΗΣ Έκαμεν πως εν με είδεν.

ΧΑΡΟΥ Εν φυσικόν. Είντα το κάθε πλάσμαν έσειε τζιαι την αξιο-
 πρέπειαν του.

ΖΗΝΩΝΗΣ Έσειεις δίκαιον.

ΧΑΡΟΥ Εχτός τζι αν μεν σ' εκατάλαβεν.

ΖΗΝΩΝΗΣ Αποκλείεται.

ΧΑΡΟΥ Τζιαι πού το ξέρεις;

ΖΗΝΩΝΗΣ Εσισαιρέτησεν με με το μισόν του.

ΧΑΡΟΥ Μπορεί να σ' επήρην για κανέναν άλλον.

ΖΗΝΩΝΗΣ Αποκλείεται.

ΧΑΡΟΥ Τζιαι πού το ξέρεις;

ΖΗΝΩΝΗΣ Γιατί όσον τζι είδεν με άρκεψεν τζι έχαννεν το χρώμαν του.

ΧΑΡΟΥ Έχαννεν το χρώμαν του!

ΖΗΝΩΝΗΣ Εν πελλαμένος κόρη Χαρού μιτά σου.

ΧΑΡΟΥ Άλλα αντ' άλλων μού τα λαλείς σήμερα ρε αδέρφιν.

ΖΗΝΩΝΗΣ Εθώρην με τζιαι σαν να θώρην τον Θεόν του.

ΧΑΡΟΥ Είντα σου είπεν, είντα του είπες, εκάλεσεν σε έσσω του;

ΖΗΝΩΝΗΣ Εκάλεσεν με.

ΧΑΡΟΥ Επήες;

ΖΗΝΩΝΗΣ Επήα.

- ΧΑΡΟΥ Μα εν να σου τα βιάλλω με το τσιγγέλι; Σύντυσιε. Είντα πλάσματα ένει;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Είντα να σου το κρύψω. Για τον τζύρηγ σαν να 'χουν δίκαιον τζείνοι που βιάλαν τ' όνομαν του. Πράγματι φαίνεται δύστροπος άδρωπος.
- ΧΑΡΟΥ Τζιαι πόθθεν το κατάλαβες;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Θέλεις πολλά να καταλάβεις έναν πλάσμαν;
- ΧΑΡΟΥ Εσου πόθθεν το κατάλαβες;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Είντα να σου πω κόρη Χαρού. Είχα την εντύπωσιν πως εμέτραν τες μπουτσιές μου, τζι ύστερα...
- ΧΑΡΟΥ Είντα ύστερα;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Τα μούτρα του ήταν κατεβασμένα ως τα γόνατα του. Κάτι είσιεν φαίνεται, κάτι έπαθεν, κάτι του 'κάμαν.
- ΧΑΡΟΥ Εκαταλάβαν πκοιος εν που 'σαι ρε Ζηωνή, οξά εν εκαταλάβαν;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Αλίμονον. Ερωτήσαν με τζιαι για του γονιούς μας.
- ΧΑΡΟΥ Λαλεις, ο τζύρης ναν' κακοφανισμένος, που απορρίψασιν τον γιον του;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Πκοιος ιξέρει; Μπορεί να 'ταν κακοφανισμένος τζιαι που μ' επήρεν ο γιος του έσσω του. Μπορεί τζιαι να 'ταν εναντίον του προξενιού.
- ΧΑΡΟΥ Τζι η μάνα του;
- ΖΗΝΩΝΗΣ Η μάνα του η καημένη ήταν αξιολύπητη. Ελυπήθηκα την. Έλιωσεν την η μίλλα μου.
- ΧΑΡΟΥ Έλιωσεν την η μίλλα σου!
- ΖΗΝΩΝΗΣ Επροσπάθαν να δικαιολογήσει τη συμπεριφοράν του τζυρού. Ελάλεν μας πως ήταν ποσταμένος, πως επήεν ούλλη νύχτα παραμονήν της Παναγίας να ποτίσει τζήπον, ότι το νερόν εν λλιαστόν, ότι κλέφτουν τους το τζι οι γειτόνοι, ότι τον νευριάζουν τζιαι πολλά τζιαι διάφορα, καταλαβαίνεις...
- ΧΑΡΟΥ Ο γιος;

- ZHNΩNHΣ Ο γιος ευτυχώς καμιά σχέση με τον τζύρη. Άνοιεν κουβέντες, σαν την μάνα του. Επροσπάθαν να τον κάμει να σπάσει νάκκον το μούτρον του, να ανοίξει το στόμαν του να μας πει καμιάν κουβένταν. Τζείνος όμως βράχος ακλώνητος. Σαν να του χρωστούσαμε.
- ΧΑΡΟΥ Ώστε έχουν δίκαιον.
- ZHNΩNHΣ Φαίνεται να 'χουν δίκαιον.
- ΧΑΡΟΥ Μα είντα με κόφτει ρε εμένα; Εν τον τζύρην πον να πάρω; Αφού λαλείς το κοπέλλιν φαίνεται καλόν.
- ZHNΩNHΣ Μέλι.
- ΧΑΡΟΥ Τζι η μάνα του λαλείς εν καλή.
- ZHNΩNHΣ Ζάχαρις.
- ΧΑΡΟΥ Στο κάτω-κάτω, τζείνοι εν ναν παρά χωρκού. Αν θέλω πάω τζιαι θωρώ τους τζι αν θέλουν έρχονται τζιαι θωρούν με.
- ZHNΩNHΣ Επήρες το απόφασιν δηλαδή;
- ΧΑΡΟΥ Μεν με φέρνεις σε δύσκολην θέσιν ρε Ζηωνή.
- ZHNΩNHΣ Καλάν κόρη.
- ΧΑΡΟΥ Τους γονιούς μας όμως πκοιος τους πείθει;
- ZHNΩNHΣ Άφισ' την κόρη την δουλειάν πάνω μου. Έχω γιω άλλην αοφήν που λλόου σου;

ΣΚΗΝΗ 7

ΦΤΥΧΟΥ	Πε μας κύριε να δούμεν, άρεσεν σου που πήες σήμερα, έτσι μέραν, παρά χωρκού τζι εγιόρτασες την Κοίμηση;
ΖΗΝΩΝΗΣ	Επέρασα πολλά καλά ε μανά. Είντα να σου το κρύψω. Εν το καρτέρουν να περάσω έτσι. Σκέφτομαι να το καθιερώσω. Έτσι παναΰριν εν ιξαναθθυμούμαι.
ΦΤΥΧΟΥ	Θώρε κύριε που 'γίνην τζι ο Ζηωνής κοσμοϋριστος! Τζι είνταν που σου άρεσεν χαρώ σε;
ΖΗΝΩΝΗΣ	Ούλλα.
ΦΤΥΧΟΥ	Είσιεν καμπόσους παναΰρκώτες;
ΖΗΝΩΝΗΣ	Τζιαι ξένους τζιαι χωρκανούς.
ΦΤΥΧΟΥ	Χωρκανούς μας είσιεν;
ΖΗΝΩΝΗΣ	Είσιεν τζιαι χωρκανούς μας.
ΦΤΥΧΟΥ	Για τούτον φαίνεται τζι ήταν λλιαστοί σήμερα μεσ' στην εκκλησιάν μας.
ΖΗΝΩΝΗΣ	Εσού να το δεις, που έστησες καβκάν να μεν μ' αφήρεις να πάω.
ΦΤΥΧΟΥ	Εβρέθηκην κανένας τζι εκάλεσε σε στο τραπέζιν, οξά η τζιοιλιά σου παίζει ταμπουλέκκιν;
ΖΗΝΩΝΗΣ	Ας εν καλά ο κόσμος.
ΦΤΥΧΟΥ	Τζιαι πκοιος σ' εκάλεσεν; Πκοιος σε ξέρει; Εν κανένας που ξέρει τον τζύρην σου;
ΖΗΝΩΝΗΣ	Ωωω σε παρακαλώ. Μεν με υποτιμάς.
ΦΤΥΧΟΥ	Έξω που το χωρκόν πρώτην φοράν βκαίννεις μόνος σου, αν δεν απατώμαι.
ΖΗΝΩΝΗΣ	Φαίνεται, πριν να βκω εγιώ εξέβηκεν το νόμι μου.
ΦΤΥΧΟΥ	Στην ηλικιάν σου, μόνον για κακό σκοπόν μπορεί να βκει το νόμιν του πλασμάτου. Ακόμα είνταν που κατάφερες; Με ανκά με πουλιά.
ΖΗΝΩΝΗΣ	Έσιεις δίκαιον.
ΦΤΥΧΟΥ	Πού έχω δίκαιον;

ZHNΩNHΣ Εν πλάσματα που σας ξέρουν που μ' εκαλέσασιν.
 ΦΤΥΧΟΥ Τζιαι πκοιοι εν πο 'νει;
 ZHNΩNHΣ Εγίω εν έθελα να πάω. Λαλώ σου το. Όι ν' αρκέφεις
 φωνές.
 ΦΤΥΧΟΥ Γιατί ν' αρκέψω φωνές;
 ZHNΩNHΣ Ξέρω για να λαλώ.
 ΦΤΥΧΟΥ Είνταν που ξέρεις;
 ZHNΩNHΣ Ξέρω σε ότι αφταίννεις τζιαι κρούζεις με το παραμικρόν.
 ΦΤΥΧΟΥ Γιατί ν' άψω τζιαι να κρούσω;
 ZHNΩNHΣ Θωρείς; Τζι ακόμα εν σου είπα!
 ΦΤΥΧΟΥ Σύντυσιε λαλώ σου. Πκοιος σ' εκάλεσε στο τραπέζιν του;
 ZHNΩNHΣ Ξαναλαλώ σου το. Εγίω εν έθελα να πάω. Εν τραβητόν που
 μ' επήρεν έσσω του. Αντράπηκα στο τέλος. Είντα να κάμω;
 Επήα.
 ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πκοιος σ' επήρεν;
 ZHNΩNHΣ Μα έναν τραπέζιν ρε μάνα, πρώτην φοράν κάθομαι ρε έτσι
 τραπέζιν της Παναγίας! Είχαν το αθάνατον καθιαντόν.
 ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πού;
 ZHNΩNHΣ Αρνίν, όρνιθες, κουνέλια, ψητά, τηανιτά, χογλαστά, ό,τι
 φανταστείς.
 ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πού;
 ZHNΩNHΣ Τζι έναν κρασούϊν, έτσι κρασούϊ ρε μάνα εν εξανάπκια
 στην ζωήν μου. Τζι είπαν μου πως εν γιώρκιν τους.
 ΦΤΥΧΟΥ Ναι μα πκοιοι;
 ZHNΩNHΣ Τόσα φαγιά, τόσα ποτά, τόσα αγαθά δεν εξανάδα σε
 τραπέζιν της Παναγίας.
 ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πού;
 ZHNΩNHΣ Τζιαι να πεις πως είμαστιν πολλοί; Καθόλου. Άλλον ξένον
 που λλόου μου δεν είχαν.
 ΦΤΥΧΟΥ Ναι μα πκοιοι εν τούτοι που σου κάμαν τούτην την τιμήν;
 ZHNΩNHΣ Τζι άφησ' το άλλον! Έτσι πρόσχαρα πλάσματα δεν
 εξανάδα στην ζωήν μου! Τζι ο γιος τζι η μάνα τζι ο τζύρης.
 Εγελούσαν τζιαι τ' αμμάδκια τους.

- ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πκοιοι;
- ZHNΩNHΣ Έτσι πρέπει ναν' ο κόσμος ρε μάνα. Όι σαν τζι εμάς καλό. Που για να γελάσει το μούτρο μας πρέπει να θωρούμεν καραγκιόζην. Είντα καλά πλάσματα, είντα καλός κόσμος... Έτσι που θώρουν, εσκέφτουμον ρε μάνα "τούτα τα πλάσματα εν δυνατόν να μεν έχουν έννοιες, να μεν έχουν προβλήματα!"
- ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πκοιοι;
- ZHNΩNHΣ Όι σαν τζι εμάς που να ψοφήσει όρνιθα βάφφουμεν τα μαύρα! Είντα να σου το κρύψω ρε μάνα. Αζούλεψα τους!
- ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πκοιους;
- ZHNΩNHΣ Τζι έτσι αγάπην μεταξύ τους δεν εξανάδα. Εσού εξανάδες μάναν, εξανάδες τζύρην να φιλούν τον γιον τους; Εγίώ πρώτη φορά θωρώ. Τυχεροί τζείνοι που ζιουν μεσ' τζειν' το σπίτιν.
- ΦΤΥΧΟΥ Ναι, μα πκοιοι;
- ZHNΩNHΣ Τζείνοι που μου παράντζειλες να μεν πάω κοντά τους.
- ΦΤΥΧΟΥ Τζείνοι που πέψασιν προξένια για την αρφή σου;
- ZHNΩNHΣ Τζείνοι. Δυστυχώς εκατάλαβεν με τζείνον το κοπέλλιν όσον τζι είδεν με στην εκκλησιάν τζι όπως σου είπα, επήρεν με έσσω τους κωλοσυρτόν. Που καλλίττερα να μεν μ' έπαιρνεν.
- ΦΤΥΧΟΥ Γιατί;
- ZHNΩNHΣ Γιατί με όσα είδα τζι όσα άκουσα, λυπούμαι την αρφήν μου που 'χασεν έτσι τύχην.
- ΦΤΥΧΟΥ Κύριε ελέησον.
- ZHNΩNHΣ Είντα σταυροκοπιέσαι ρε μάνα;
- ΦΤΥΧΟΥ Σκέφτομαι τζείνα ούλλα π' ακούσαμεν. Τζείνα ούλλα που μας είπασιν κάπκοιοι που τους χωρκανούς τους!
- ZHNΩNHΣ Είσαι τόσων χρονών ρε μάνα τζι ακόμα να μάθεις τον κόσμον; Έσειε κανέναν που θέλει να δει τον καλλίττερον του;
- ΦΤΥΧΟΥ Μα εν δυνατόν να τα βγάλαν ούλλα που την τζοιλιάν τους;

- ΖΗΝΩΝΗΣ Μα τώρα, εν μου πιστεύεις εμέναν που είδα με τ' αμμάδκια μου, που άκουσα με τ' αφκιά μου, τζιαι πιστεύεις του νου τζιαι τ' άλλου;
- ΦΤΥΧΟΥ Ξαναπέ μου τα γιε μου, γιατί δυσκολεύκουμαι να τα πιστέψω.
- ΖΗΝΩΝΗΣ Σε έτσι τραπέξι λαλώ σου, δεν εξανάκατσα στην ζωήν μου. Ούτε είδα στην ζωήν μου. Σαν να το ευλόησεν η ίδια η Παναγία.

ΣΚΗΝΗ 8

ΦΤΥΧΟΥ Είνταν που κάμνεις κόρη Χαρού τζιαμαί;

ΧΑΡΟΥ Εν θωρείς; Καθαρίζω τούτην την ανάφεντην τη φατζιήν. Οι πέτρες τζιαι τα σίουδα εν περίτου που τους σπόρους της φατζιής. Έβκαλα τ' αμμάδκια μου τζι όσον τζιαι καθάρισσα έναν μονόσιερον.

ΦΤΥΧΟΥ Ξαπόλα την φατζιήν τζιαι θέλω να σου συντύχω.

ΧΑΡΟΥ Λάλε, ακούω.

ΦΤΥΧΟΥ Ξαπόλα την λαλώ σου. Θέλω να κουβεντιάσουμε σοβαρά.

ΧΑΡΟΥ Είνταν που συμβαίννει;

ΦΤΥΧΟΥ Είπεν μου ο τζύρης σου να σου συντύχω.

ΧΑΡΟΥ Είπεν σου ο τζύρης μου!

ΦΤΥΧΟΥ Ναι.

ΧΑΡΟΥ Κύριε ελέησον!

ΦΤΥΧΟΥ Εν κάτι που αφορά το μέλλον σου.

ΧΑΡΟΥ Το μέλλον μου!

ΦΤΥΧΟΥ Κλείεις τα δεκαεφτά όπου τζιαι να 'σαι. Εν τζιαιρός σου. Εγιά στην ηλικίαν σου ήμουν τζιαι νου γρονού χαρτωμένη.

ΧΑΡΟΥ Οουουουου, εγιά έτσι ένοιαν εν έχω.

ΦΤΥΧΟΥ Πρόσεξε γιατί η τύχη του πλασμάτου, προ παντός της γεναίικας εν τζι έρκεται πολλές φορές. Τζι άμα έρτει τζι αφήκει την να φύει, βούρα να την ιφτάσεις.

ΧΑΡΟΥ Εσού για να μου αννοιξεις κουβένταν κάτι έσιεις υπόψιν σου.

ΦΤΥΧΟΥ Λαλείς να αννοιάω κουβέντες του αέρα;

ΧΑΡΟΥ Μα εμέναν ερωτήσετε με;

ΦΤΥΧΟΥ Για τούτον σού άνοιξα κουβένταν. Για να μάθω τη γνώμη σου.

ΧΑΡΟΥ Εγιά νομίζω εν εν' τζιαιρός μου να πάω να σκλαβωθώ που τα δεκαεφτά μου.

ΦΤΥΧΟΥ Εν πολλά καλόν το κοπέλλιν.

ΧΑΡΟΥ Εν με κόφτει.

ΦΤΥΧΟΥ Ακούσαμεν για λλόου του που πρώτον σιέρνιν.

- ΧΑΡΟΥ Που πκοιον;
- ΦΤΥΧΟΥ Που τον αρφόν σου τον ίδιον.
- ΧΑΡΟΥ Οουου, εγίνην άδρωπος τζι ο Ζηωνής να παίρνει τζιαι να φέρνει;
- ΦΤΥΧΟΥ Αν δεν ακούεις τη γνώμην του πλασμάτου, που 'σαι σίουρος για το ενδιαφέρον τζιαι την αγάπην του, πκοιον εν ν' ακούσεις;
- ΧΑΡΟΥ Τζιαι πού τον ιξέρει ο Ζηωνής; Εν κανένας φίλος του;
- ΦΤΥΧΟΥ Είδεν τους που κοντά. Έκατσεν εις το τραπέζιν τους της Παναγίας, που πήεν εις το παναύριν.
- ΧΑΡΟΥ Αααα εν ξενοχωρίτης δηλαδή.
- ΦΤΥΧΟΥ Ναι. Εν ξενοχωρίτης.
- ΧΑΡΟΥ Τζιαι χωρίς να τον δω εγιά, πού ξέρω;
- ΦΤΥΧΟΥ Είδες τον. Ξέρεις τον.
- ΧΑΡΟΥ Πότε τον είδα;
- ΦΤΥΧΟΥ Αθθυμάσαι πριν κανέναν ανάμιση μήναν που ήρταν έσσω μας μια νύχταν ένας γέρος με έναν κοπέλλιν;
- ΧΑΡΟΥ Τωρά που το λαλείς σαν ν' αθθυμούμαι.
- ΦΤΥΧΟΥ Τζείνος ένει. Ο γέρος ήταν ο προξενητής.
- ΧΑΡΟΥ Τζιαι γιατί εν μου είπετε τίποτε;
- ΦΤΥΧΟΥ Τούτος εν λοαρκασμός του τζυρού σου. Τωρά ρωτώ σε τζιαι θέλω να μου πεις τη γνώμη σου. Γιατί τα πλάσματα εξαναμηνύσαν μας εχτές τζιαι καρτερούν απάντησιν.
- ΧΑΡΟΥ Μα χωρίς να τον ιξέρω, χωρίς να τον δω, χωρίς να τον κουβεντιάσω;
- ΦΤΥΧΟΥ Δεν έσιεις εμπιστοσύνη στην γνώμην του αρφού σου;
- ΧΑΡΟΥ Μα εν τζι εν ο αρφός μου, που να τον πάρει ρε μανά.
- ΦΤΥΧΟΥ Εφάνηκεν σου άσσημος δηλαδή;
- ΧΑΡΟΥ Εεεε όι, εν λαλώ πως εν άσσημος.
- ΦΤΥΧΟΥ Τότε;
- ΧΑΡΟΥ Ξέρω γιω είντα χαρακτήρας ένει; Εν κλέφτης, εν ψεύτης, εν πιντής, εν κουμαρτζιής, εν ττεμπέλης;

- ΦΤΥΧΟΥ Αν σου αρέσκει εσέναν σαν εμφάνιση, για τ' άλλα ούλλα
μεν έσαις έννοιαν. Δεν έσαις καλλίτερα πλάσματα στον
κόσμον. Ο αρφός σου επέλλανεν μιτά τους.
- ΧΑΡΟΥ Μα καλά, γιατί εν μου είπεν εμέναν τίποτε ο Ζηωνής;
- ΦΤΥΧΟΥ Εν δασκαλεμένος που λλόου μου. Είπαμεν με τον τζύρην
σου αν μεν είμαστι σίουροι, να μεν σου αννοίουμεν κουβέ-
νταν για κανέναν.
- ΧΑΡΟΥ Τζιαι τωρά να πούμεν, εσιουρευτήκετε;
- ΦΤΥΧΟΥ Σύμφωνα με όσα μας είπεν ο αρφός σου;
- ΧΑΡΟΥ Εεε, πε μου τζι εμέναν μανά είντα σας είπεν! Στο κάτω
κάτω πρέπει να ξέρω τζι εγιώ.
- ΦΤΥΧΟΥ Ένα μόνο θα σου πω που τζείνα ούλλα που μας είπεν. "Το
τραπέζιν που του 'κάμαν της Παναγίας, σαν να το
ευλόησεν η ίδια η Παναγία".
- ΧΑΡΟΥ Άμαν εν έτσι, είντα να σου πω. Αφού επιμένετε, πε τους να
'ρτουν τζι ό,τι θέλει η χάρη της ας γενεί.

